

tale. Jeg hørte ikke så meget om udviklingen af renteniveauet i Danmark – den meget høje rente, vi har i Danmark, ikke mindst den meget høje realrente, som jo er en belastning for boligmarkedet og ikke mindst for erhvervslivet.

Jeg synes, vi kan konstatere, at renten i Danmark i hvert fald ikke kan tales ned. Det er forsøgt af nationalbankdirektører, af storbankchefer, af finansministre, økonomiministre – stort set af alle; renten kan ikke tales ned. Renten kan formentlig kun falde, hvis finansloven, der bliver vedtaget, bliver væsentlig bedre end det udspil, regeringen er kommet med.

Derfor er mit spørgsmål til fru Pia Gjellerup: Hvor meget skal finansloven efter fru Pia Gjellerups mening forbedres, for at renten i Danmark falder eksempelvis 1 pct., eksempelvis 2 pct.? For jeg tror, vi må være enige om, at den skal forbedres ganske betragteligt i forhold til det udspil, regeringen er kommet med. Men jeg vil gerne spørge fru Pia Gjellerup: Hvor meget skal den forbedres, for at renten falder 1 pct.?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu må oppositionen mande sig op og sige, at den har taget fejl, sagde Socialdemokratiets ordfører.

Ja, husk de ord. For jeg har også siddet og læst lidt i, hvad der er sagt tidligere fra denne talerstol, og lad mig gå tilbage til den 10. oktober i 1991, hvor vi også havde debat om finansloven. Det var hr. Mogens Lykketoft – den nuværende finansminister – som dengang var ordfører, og han sagde i sp. 505, Folketingets forhandlinger 1991-92, helt i starten af sin tale:

»Der skal ske en væsentlig større indsats for at vende den triste beskæftigelsesudvikling, hvor vi nu tæller 306.000 arbejdsløse.«

O.k., nu har man i 20 måneder haft en flertalsregering og har kunnet gennemføre lige nøjagtig det, man ville, man har været midt i et internationalt opsving, og hvad må vi konstatere? At beskæftigelsen er langt, langt ringere end på det tidspunkt, hvor den nuværende finansminister kom med denne udtalelse.

Så sagde han umiddelbart bagefter – det er i sp. 505:

»Underskuddet skal ned. Det er meget foruroligende, at vi nu fra den sidste budgetoversigt ved, at underskuddet i indeværende år bliver i nærheden af 38 mia. kr.«

Nå ja, nu har man altså selv regeringsmagten; nu er underskuddet 10 mia. kr. større, og nu er

det pludselig ikke foruroligende. Hvordan hænger det sammen?

Og så sagde den nuværende finansminister, dengang hr. Mogens Lykketoft – det er i sp. 506:

»Jeg tror, det er meget vigtigt at gøre sig klart, at der er en uadskillig sammenhæng mellem utilfredsstillende beskæftigelsesudvikling og et alt for stort underskud.«

De to ting hænger sammen. Hvordan kan det så være, at når vi kommer og foreslår, at underskuddet reduceres netop for at øge beskæftigelsen og sænke renten, så vil man ikke være med til det?

Og så til sidst: Når vi nu snakker om det underskud på 47 mia. kr., som jo ingen normale mennesker kan fatte, hvor meget er det så, vi bruger? Ja, det er sådan, at vi hver eneste uge bruger 1 mia. kr. mere, end vi får ind. Det vil sige, at vi hver eneste dag bruger 140 mio. kr., altså at vi hver time bruger 5 mio. kr. mere, end vi tjener. Det vil sige, at vi hvert eneste minut bruger 90.000 kr.

Nu har jeg talt i to minutter, det var 180.000 kr., der røg. (Munterhed). Men det vil Socialdemokratiet altså ikke erkende. Så min konklusion er: Nu skulle man mande sig op til at indrømme, at den politik, man har ført, ikke var nogen succes, men en drønende fiasko, og derfor ændre den.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (KF):

Jeg synes, det er lidt ulideligt at høre på den socialdemokratiske ordførers pral om, at nu er der kommet gang i opsvinget, og at det er noget, som den socialdemokratiske ledede regering har klaret. Det er oprigtigt talt at gøre temmelig meget vold på kendsgerningerne.

Nu har vi haft syv års stagnation og nedgang efter kartoffelkuren og det opsving, som kogte over midt i 1980'erne – en lang periode, hvor man har tilpasset sig den lave inflation og den genopretningspolitik, som man tog fat på under det borgerlige styre. En sådan stagnation og nedtur bliver jo ikke ved til evig tid: Efter regn kommer sol, det sker altid; efter nedtur kommer opsving, og efter en lang nedtur kommer et opsving selvfølgelig på et tidspunkt. Så denne regering er en Fætter Højben-regering. Det er jo ikke regeringens skyld, at renten faldt, det er et svineheld, ligesom det er et held, at man fik de mange konverteringer, som gjorde, at der kom gang i forbruget.